

Svar till en bekymrad broder

Med avseende på den egentliga frågan i edert brev, nämligen det bekymmer, vari ni råkat genom min utläggning av Rom. 10:10, vill jag blott ännu en gång fråga eder sålunda: *Var står det skrivet*, att sådana äro kristna som icke hava lust att tala om Jesus? Här måste vi nu noga skilja på förmåga och gåva å ena sidan och andens håg och lust å den andra. Icke hava alla Guds barn några särskilda gåvor att tala. Däri är ju stor åtskillnad, i det den ene lätteligen kan med Andens kraft tala och predika; den andre åter har, såsom Mose klagade om sig, »ett trögt målföre» (2 Mos. 4:10). Därom är nu icke fråga, utan endast om *andens inre lust*, drift och håg. Och då fråga vi åter, var står det skrivet, att icke Guds barn hava lust att tala om Jesus? Varav hjärtat är fullt, därav talar ju munnen.

Helt annat är det, att vi stundom överfallas av människofruktan och mera dylikt, så att vi icke kunna bekänna Herrens namn så, som vi gärna ville. Sådant få vi ju till vår förödmjukelse erfara; och detta står alltid under nåd, då vi inför Herren bekänna sådan svaghet. Och där man beklagar bristen, där är ju då på hjärtats djup en ande, som vill bekänna, men saknar kraft. Där är ju då anden villig. Det är blott därom vi tala, att anden är villig att vittna om Jesus. Och här få vi icke vika en hårsmån, då vi veta, huru det inom vårt land finnes en hel villfarande andlig skola, som rent av lärar, att man icke skall bekänna, utom då man uppmanas därtill. Gud bevare oss för en sådan lära! Säg, käre vän, är det möjligt, att Jesus kan vara hjärtats skatt, och jag skulle ej hava lust tala om honom? Men om Jesus ej är mitt hjärtas skatt, huru tror jag då på honom? Och huru är det med min kärlek, trons dyra frukt, om jag ser människor omkring mig gå på den breda vägen till evig fördömelse, och jag säger dem ej ett enda ord till varning? Huru är det då med min kärlek?

På eder fråga om betydelsen av Matt. 16:20: »Därefter bjöd han lärjungarna, att de icke för någon skulle säga, att han var Kristus», svaras, att när Kristus till samma lärjungar en annan gång sade: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen»; och, »vilken som blyges vid mig och mina ord, vid honom skall ock Människosonen blygas inför sin Fader», så må man förstå det så, som ock alla tolkare anmärkt, att det förra var ett tillfälligt bud, vilket gällde blott det särskilda fallet. Och vad orsak Herren hade att just vid detta särskilda tillfälle giva det budet, då han likväl i allmänhet sade: »*Var och en, som bekänner mig*» etc., det är honom själv bäst kunnigt. Men så mycket är säkert, att aldrig ett enskilt bud får tagas till regel framför ett allmänt; och att den som av ett särskilt bud vill göra ett allmänt och lärar så människorna, han är en bedragare och förförare.

För det enskilda tillfället och budet kunde många orsaker finnas; såsom först, att den tiden ännu icke var kommen, då det gjorde nytta, att de bekände Herrens under. Det gjorde tvärt om hinder; ty somliga uppväcktes därav till ett oförståndigt nit att nu komma och göra honom till konung, och å andra sidan uppväcktes fienderna till ny iver att förfölja honom. I båda fallen blev Kristus förhindrad i sitt arbete, som *nu* var att predika. Detta är den bästa förklaringen för det enstaka förbudet.

Men, ännu en gång sagt, aldrig kan det enstaka förbudet gälla emot det allmänna påbudet, ty då Kristus talade till sina lärjungar, sade han: »*Var och en, som bekänner mig*» etc. Härom har jag skrivit ännu mera utförligt i min predikan på Annandag Jul över Matt. 10:32–39.

C-O Rosenius 1843